Wielka Wojna

Wielka Wojna

Krótka relacja z konfliktu pomiędzy Cesarstwem i Aldmerskim Dominium

pióra

Legata Justianusa Quintiusa

Uwaga autora: treść niniejszej książki w znacznej mierze oparta jest na dokumentach zdobytych od wroga w czasie wojny, informacjach z przesłuchań jeńców oraz relacjach naocznych świadków - żołnierzy i oficerów Cesarstwa. Ja sam dowodziłem Dziesiątym Legionem w Hammerfell i Cyrodiil, dopóki nie zostałem ranny w roku 175 podczas ataku na Cesarskie Miasto. Całej prawdy dotyczącej niektórych wydarzeń możemy nigdy nie poznać. Starałem się wypełnić luki przypuszczeniami opartymi na doświadczeniu oraz z trudem nabytej znajomości wroga.

Rozkwit Thalmoru</i>

Choć niewiele o niej wiadomo, wyspa Summerset ucierpiała w Kryzysie Otchłani nie mniej niż Cyrodiil. Elfy wydały wojnę najeźdźcom z Otchłani, czasami nawet przechodząc na drugą stronę, by zamknąć wrota Otchłani. Jako naród odniosły więcej sukcesów niż Cyrodiil, choć napływające bez końca hordy daedr nie dawały złudzeń co do ostatecznego wyniku.

Thalmor zawsze stanowił potężną frakcję na wyspie Summerset, ale zarazem zawsze miał głos mniejszościowy. W czasie kryzysu Kryształowa Wieża była zmuszona przekazać Thalmorowi większą władzę. Jest niemal pewne, że to jego starania uchroniły wyspę Summerset przed inwazją. Wykorzystał swój sukces, by w roku 4E22 przejąć nad wyspą całkowitą kontrolę. Zmienił nazwę państwa na Alinor, określenie pochodzące jeszcze sprzed okresu władzy ludzi. Poza Aldmerskim Dominium wyspa wciąż zwykle nazywana jest Summerset, czy to z przekory, czy też z niewiedzy.

W roku 4E29 władze Puszczy Valen zostały obalone przez siły kolaborujące z Thalmorem i ogłoszono unię z Alinorem. Wygląda na to, że thalmorscy agenci związali się blisko z pewnymi frakcjami Bosmerów jeszcze przed Kryzysem Otchłani. Cesarstwo i

jego bosmerscy sojusznicy byli kompletnie zaskoczeni i szybko ulegli o wiele lepiej przygotowanym siłom Altmerów, które napadły na Puszczę Valen zaraz po przewrocie. W ten sposób odrodziło się Aldmerskie Dominium.

Wkrótce później Dominium zerwało wszelkie kontakty z Cesarstwem. Nie odzywało się przez siedemdziesiąt lat. Większość uczonych uważa, że w Alinorze doszło do walk wewnętrznych, ale bardzo mało wiadomo o starciach pomiędzy frakcjami w Dominium w okresie, gdy Thalmor konsolidował swoją władzę na wyspie Summerset i w Puszczy Valen.

W roku 4E98 zniknęły oba księżyce Masser i Secunda. W większości Cesarstwa przyglądano się temu ze strachem i trwogą. W Elsweyr było o wiele gorzej. Księżyce mają dużo większy wpływ kulturowy na Khajiitów. Po dwóch latach Nocy Pustki księżyce wróciły na nieboskłon. Thalmorczycy ogłosili, że przywrócili księżyce za pomocą wcześniej nieznanej magii świtu, ale nie jest jasne, czy naprawdę spowodowali ponowne pojawienie się księżyców, czy po prostu wykorzystali wiedzę o ich powrocie.

Jakkolwiek było naprawdę, Thalmor został uznany przez Khajiitów za zbawców. W ciągu piętnastu lat wpływy Cesarstwa w Elsweyr zmalały tak bardzo, że Cesarstwo nie było w stanie skutecznie zareagować na przewrót w roku 4E115, który doprowadził do rozwiązania Konfederacji Królestw Elsweyr i przywrócił do istnienia starożytne królestwa Anequiny i Pelletine, odgrywające teraz rolę państw satelickich Aldmerskiego Dominium. Po raz kolejny Cesarstwo nie zdołało powstrzymać wzrostu potęgi Thalmoru.

Gdy w roku 4E168 Titus Mede II wstąpił na tron, odziedziczył osłabione Cesarstwo. Czasy świetności Septimów były tylko odległym wspomnieniem. Puszcza Valen i Elsweyr przeszły na stronę thalmorskiego wroga. W następstwie Kryzysu Otchłani Cesarstwo utraciło władzę nad Czarnymi Mokradłami. Morrowind nigdy nie wrócił do pełni sił po wybuchu góry Vvardenfell. Hammerfell było nękane wewnętrznymi walkami pomiędzy zwolennikami Korony i Przodkami. Tylko Wysoka Skała, Cyrodiil i Skyrim cieszyły się dostatkiem i spokojem.

Cesarz Titus Mede miał tylko kilka krótkich lat na konsolidację swojej władzy, nim jego zdolności przywódcze zostały wystawione na ostateczną próbę.

Wybuch wojny

30 dnia Pierwszych Mrozów 4E171 Aldmerskie Dominium posłało do Cesarskiego

Miasta ambasadora z darem na zakrytym wozie i ultimatum dla nowego cesarza. Wśród długiej listy żądań znajdowały się olbrzymie daniny, rozwiązanie Ostrzy, zakazanie kultu Talosa oraz zrzeczenie się dużej części Hammerfell na rzecz Dominium. Choć generałowie ostrzegali cesarza o słabości wojskowej Cesarstwa, Titus Mede II odrzucił ultimatum. Ambasador Thalmoru przewrócił wówczas wóz, z którego na podłogę wysypało się ponad sto głów: byli to wszyscy agenci Ostrzy uprzednio ulokowani na wyspie Summerset i w Puszczy Valen. I tak rozpoczęła się Wielka Wojna, która ogarnęła Cesarstwo i Aldmerskie Dominium na najbliższe pięć lat.

W ciągu kilku dni aldmerskie armie napadły jednocześnie na Hammerfell i Cyrodiil. Silny oddział dowodzony przez thalmorskiego generała lorda Naarfina zaatakował Cyrodiil od południa. Wynurzył się z ukrytych obozów w północnym Elsweyr i obszedł cesarskie pozycje obronne wzdłuż granicy z Puszczą Valen. Wkrótce Leyawiin padło łupem najeźdźców, natomiast Bravil został odcięty i oblężone.

W tym samym czasie aldmerska armia pod dowództwem lady Arannelyi wkroczyła do Cyrodiil z Puszczy Valen, omijając Anvil oraz Kvatch i wkraczając do Hammerfell. Na południowym wybrzeżu Hammerfell wylądowały mniejsze oddziały aldmerskie. Podzielone siły redgardzkie stawiały rozproszony opór najeźdźcom i spora część południowego wybrzeża została szybko przejęta. W obliczu ogromnej przewagi liczebnej wroga Cesarskie Legiony zaczęły wycofywać się przez pustynię Alik'r, co przeszło do historii jako Marsz Pragnienia.

4E172–173: Aldmerskie natarcie na Cyrodiil

Z dzisiejszego punktu widzenia wydaje się, że Aldmerowie początkowo mieli na celu podbój Hammerfell, a inwazja na Cyrodiil miała tylko zająć legiony Cesarstwa na czas najazdu na Hammerfell. Zaskakujący sukces początkowego ataku lorda Naarifina przekonał Thalmor, że Cesarstwo jest słabsze, niż się wydawało. Podstawowym celem na najbliższe dwa lata stało się więc zdobycie Cesarskiego Miasta i kompletne obalenie Cesarstwa. Jak wiemy, Thalmorowi prawie się to udało. Tylko dzięki zdecydowanemu przywództwu cesarza w najczarniejszej godzinie nie doszło do tego nieszczęścia.

W roku 4E172 Aldmerowie wkraczali coraz dalej w głąb Cyrodiil. Bravil i Anvil padły łupem najeźdźcy. Do końca roku lord Naarifin podszedł pod mury Cesarskiego Miasta. Na jeziorze Rumare i rzece Niben doszło do zaciętych walk, gdy siły cesarskie próbowały utrzymać wschodni brzeg.

W Hammerfell Thalmorczycy zadowolili się scaleniem zdobyczy po przejęciu kontroli nad całym południowym wybrzeżem, co też było ich celem wymienionym w ultimatum przedstawionym cesarzowi. Z południowych miast utrzymało się tylko Hegathe. Ocalali z Marszu Pragnienia przegrupowali się w północnym Hammerfell wraz z posiłkami z Wysokiej Skały.

W roku 4E173 nasilił się opór Cesarstwa w Cyrodiil, ale pochód Aldmerów wydawał się nie do powstrzymania. Świeże legiony ze Skyrim wzmocniły główną armię cesarza w Cesarskim Mieście, lecz Aldmerowie sforsowali Niben i zaczęli posuwać się wzdłuż wschodniego brzegu. Do końca roku Cesarskie Miasto było otoczone z trzech stron – tylko północna droga zaopatrzeniowa do Brumy pozostawała otwarta.

W Hammerfell siłom Cesarstwa zaczęło układać się lepiej. Na początku roku 4E173 armia Przodków z Wartowni powstrzymała oblężenie Hegathe (miasta Korony), co doprowadziło do zgody pomiędzy obiema frakcjami. Mimo to głównej armii lady Arannelyi udało się przejść przez pustynię Alik'r. Cesarskie Legiony pod wodzą generała Decianusa starły się z nią niedaleko Skaven w krwawej i nierozstrzygniętej bitwie. Decianus wycofał się, oddając Skaven Arannelyi, ale Aldmerowie byli zbyt osłabieni, by kontynuować swój pochód.

4E174: Złupienie Cesarskiego Miasta

W roku 4E174 thalmorskie dowództwo zaangażowało wszystkie dostępne siły w kampanię w Cyrodiil, stawiając na decydujące zwycięstwo, które definitywnie zakończy wojnę. Wiosną aldmerskie posiłki zebrały się w południowym Cyrodiil, a 12 Drugiego Siewu przypuściły zmasowany atak na Cesarskie Miasto. Jedna z armii przesunęła się na północ, by całkowicie otoczyć miasto, podczas gdy główne siły lorda Naarifina zaatakowały mury od południa, wschodu i zachodu. Cesarz podjął śmiałą decyzję, by spróbować wyjść z wojskiem z miasta, zamiast bronić się w nim do końca. Żaden generał nie śmiał odradzić mu opuszczenia stolicy, ale decyzja Titusa II okazała się w końcu słuszna.

Podczas gdy Ósmy Legion toczył desperacką (i skazaną na porażkę) walkę na murach miasta, Titus II wydostał się z miasta północną stroną ze swoją główną armią, przebijając się przez otaczające miasto oddziały Aldmerów i łącząc się z posiłkami idącymi na południe ze Skyrim pod wodzą generała Jonny. Tymczasem stolica wpadła w ręce najeźdźców i rozpoczęło się słynne Złupienie Cesarskiego Miasta. Spalono Pałac

Cesarski, złupiono Wieżę z Bieli i Złota, a mściwe elfy dokonywały potwornych zbrodni na niewinnych mieszkańcach.

W Hammerfell generał Decianus przygotowywał się do wyparcia Aldmerów z powrotem do Skaven, kiedy otrzymał rozkaz marszu na Cyrodiil. Nie chcąc całkiem wycofać się z Hammerfell, generał pozwolił odejść wielkiej liczbie „niezdolnych do walki" żołnierzy, zanim Legiony ruszyły na wschód. Weterani ci stanowili podstawę armii, która ostatecznie odparła siły lady Arannelyi na drugą stronę pustyni Alik'r pod koniec roku 174. Podczas odwrotu armia Arannelyi poniosła duże straty, nękana atakami wojowników Alik'r.

4E175: Bitwa o Czerwony Trakt Okrężny

W zimie 4E174-175 Thalmor zdawał się wierzyć, że wojna w Cyrodiil jest niemal zakończona. Próbował kilka razy negocjować z Titusem II. Cesarz wzmagał przekonanie Thalmoru, że przygotowuje się do kapitulacji, a tymczasem zbierał siły, by odzyskać Cesarskie Miasto.

W bitwie, która przez następne pokolenia będzie służyć strategom Cesarstwa za wzór, a obecnie nazywana jest Bitwą o Czerwony Trakt Okrężny, Titus II podzielił swoje siły na trzy części. Jedna armia, złożona z hammerfellskich legionów pod wodzą generała Decianusa, ukryła się w coloviańskich górach w pobliżu Chorrol. Aldmerowie nie mieli pojęcia, że Decianus opuścił Hammerfell, zapewne ze względu na cesarskich weteranów, których zostawił tam generał, przez co lady Arannelyi wydawało się, że wciąż walczy z cesarską armią. Druga armia, złożona głównie z norskich legionów pod wodzą generała Jonny, zajęła pozycje w pobliżu Cheydinhal. Główna armia dowodzona przez samego cesarza miała przypuścić główny atak na Cesarskie Miasto od północy.

Krwawa Bitwa o Czerwony Trakt Okrężny rozpoczęła się 30 Deszczowej Dłoni, gdy generał Decianus spadł na miasto z zachodu, natomiast legiony generała Jonny w tym czasie przesuwały się na południe Czerwonym Traktem Okrężnym. Podczas dwudniowego natarcia armia Jonny przekroczyła Niben i ruszyła na zachód, próbując połączyć się z legionami Decianusa i w ten sposób okrążyć Cesarskie Miasto. Atak Decianusa zaskoczył lorda Naarifina, lecz oddziały Jonny napotkały zacięty opór, jako że Aldmerowie przeprowadzili kontratak od strony Bravil i Skingradu. Heroiczni Nordowie trzymali się jednak mocno, odpierając chaotyczne ataki Aldmerów. Piątego dnia bitwy aldmerska armia w Cesarskim Mieście była już otoczona.

Titus II poprowadził atak z północy i osobiście pojmał lorda Naarifina. Krążą pogłoski, że cesarz dzierżył słynny miecz nazywany Złotą Żagwią, choć władze Cesarstwa nigdy tego nie potwierdziły. Podjęta przez Aldmerów próba wydarcia się z miasta na południe została zniweczona przez nieprzeniknionY mur tarcz poobijanych legionów generała Jonny.

Ostatecznie główna aldmerska armia w Cyrodiil została zupełnie rozgromiona. Decyzja cesarza o wycofaniu się z Cesarskiego Miasta w roku 4E174 przyniosła teraz krwawe żniwo.

Przez trzydzieści trzy dni lorda Naarifina utrzymywano przy życiu zawieszonego na Wieży z Bieli i Złota. Nie odnotowano, gdzie pochowano jego ciało, jeśli w ogóle go pochowano. Według jednego źródła trzydziestego czwartego dnia został zabrany przez skrzydlatą daedrę.

Konkordat Bieli i Złota i koniec wojny

Mimo zwycięstwa cesarskie armie nie były w stanie kontynuować wojny. Wszystkie pozostałe oddziały Cesarstwa zebrały się w Cyrodiil, wyczerpane i zdziesiątkowane Bitwą o Czerwony Trakt Okrężny. W żadnym legionie nie było więcej niż połowy żołnierzy zdolnych do służby. Dwa legiony zostały faktycznie unicestwione, nie licząc straty Ósmego podczas odwrotu z Cesarskiego Miasta w poprzednim roku. Titus II wiedział, że nie będzie już lepszego momentu na negocjacje pokojowe i pod koniec roku 4E175 Cesarstwo zawarło z Aldmerskim Dominium Konkordat Bieli i Złota, kończący Wielką Wojnę.

Warunki były wygórowane, ale Titus II uważał, że nie było innego sposobu, by zapewnić pokój i dać Cesarstwu możliwość odzyskania sił. Dwa najbardziej kontrowersyjne zapisy Konkordatu to zakazanie kultu Talosa i zrzeczenie się znacznej części południowego Hammerfell (większości terenów okupowanych już przez siły aldmerskie). Krytycy wskazywali, że Konkordat tylko nieznacznie różni się od ultimatum, które cesarz odrzucił przed pięciu laty. Jest jednak wielka różnica między wyrażeniem zgody na takie warunki w obliczu zagrożenia wojną i wyrażeniem na nie zgody pod koniec długiej i wyniszczającej wojny. Żadna część Cesarstwa nie przyjęłaby tych warunków w roku 4E171 mimo gróźb Thalmoru. Titus II miałby wówczas na głowie wojnę domową. W 4E175 większość Cesarstwa cieszyła się z pokoju bez względu na koszt.

Epilog: Hammerfell walczy samotnie

Hammerfell odmówiło jednak przyjęcia Konkordatu Bieli i Złota, nie chcąc pogodzić się z porażką i utratą znacznej części terytorium. Titus II musiał oficjalnie pozbawić Hammerfell statusu prowincji cesarskiej, by ocalić z trudem wywalczony układ pokojowy. Redgardzi, co zrozumiałe, uznali to za zdradę. W ten sposób Thalmor osiągnął jeden ze swoich długofalowych celów, wywołując trwałe rozgoryczenie w stosunkach pomiędzy Hammerfell i Cesarstwem.

W końcu walka bohaterskich Redgardów z Aldmerskim Dominium stanęła w martwym punkcie, choć wojna trwała jeszcze przez pięć lat i obróciła południowe Hammerfell w ruinę. Zdaniem Redgardów udowodniło to, że Konkordat Bieli i Złota był niepotrzebny i gdyby Titus II zachował zimną krew, Aldmerowie zostaliby naprawdę pokonani przez połączone siły Hammerfell i reszty Cesarstwa. Oczywiście, ile w tym prawdy, nigdy się nie dowiemy. Redgardzi nie powinni jednak zapominać o wielkiej ofierze krwi Bretonów, Nordów i Cyrodiilian w Bitwie o Czerwony Trakt Okrężny, która osłabiła Dominium na tyle, by możliwe było w końcu podpisanie Drugiego Traktatu ze Stros M'kai w roku 4E180 i wycofanie sił aldmerskich z Hammerfell.

Nie ma wątpliwości, że obecny pokój nie będzie trwał wiecznie. Thalmor działa dalekowzrocznie, co ukazał ciąg wydarzeń prowadzących do Wielkiej Wojny. Każdy, kto przedkłada wolność nad tyranię, może mieć tylko nadzieję, że nim będzie za późno, Hammerfell i Cesarstwo pogodzą się i wspólnie stawią czoło thalmorskiemu zagrożeniu. W innym wypadku nadzieja na powstrzymanie Thalmoru przed opanowaniem całego Tamriel jest nikła.

Wielka Wojna

FormId	skyrim.esm:0F456D
Owning plugin	skyrim.esm
Local FormId	0F456D
Editor ID	Book2CommonGreatWar
Inventory image	(none)
Menu art	HighPolyBookLarge02
Value (gold)	6
Type	Book or tome
Weight	1
Can be taken	Yes
Teaches	(none)
Inventory description	(none)
Keywords	VendorItemBook
Locations	1252
Leveled lists	12
Scripts	0

© Bethesda Softworks LLC and the authors of the mods in the load order.
Exported and generated with SkyrimSourceExporter.